

ΜΠΟΡΕΙ ΜΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΙΣΡΑΗΛ ΝΑ ΥΠΑΡΞΕΙ ΕΙΡΗΝΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ;

Θόδωρος Μεγαλοικονόμου

Η συνεχιζόμενη καθημερινή εξόντωση, από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, εκατοντάδων και χιλιάδων άμαχων Παλαιστινίων στη Λωρίδα της Γάζας, είτε, για ποικίλους λόγους, «καθυστερήσει» κι' άλλο η «τελική επίθεση» (επειδή έχει, πιθανώς, επιλεγεί ο καθημερινός βομβαρδισμός και οι στοχευμένες επιθέσεις ενάντια στις υποδομές και τους κατοίκους της Γάζας), είτε αυτή γίνει πιο άμεσα, δεν πρόκειται να έχει τέλος. Αυτό το σφαγείο στην Παλαιστίνη διαρκεί 75 ολόκληρα χρόνια, από την πρώτη στιγμή, δηλαδή, που ιδρύθηκε το κράτος του Ισραήλ και είναι συνυφασμένο με την ίδια την «κατασκευή» και την συνεχιζόμενη ύπαρξή του εκεί.

Ήδη από την πρώτη στιγμή της ίδρυσής του τουλάχιστον 700.000 Παλαιστίνιοι εκδιώχτηκαν από τις εστίες τους και πολλοί δολοφονήθηκαν – είναι αυτό που έμεινε στην ιστορία ως η Νάκμπα, η «Καταστροφή», που από τότε επαναλήφθηκε πολλές φορές μέχρι και σήμερα.

Η αντίσταση των Παλαιστίνιων, όπως όλων των απανταχού καταπιεσμένων, εύκολα βαφτίζεται από τους δολοφόνους καταπιεστές ως «τρομοκρατία», ενώ δεν πρόκειται, όπως εν προκειμένω της Χαμάς, παρά για μια εξέγερση απέναντι στην καθημερινή βία που υφίστανται. Όταν ο βίαιος εκτοπισμός χιλιάδων Παλαιστίνιων από τις γειτονιές και τα σπίτια τους και η κατάληψη των χώρων από τους εποίκους είναι η καθημερινή συνθήκη ζωής στην κατεχόμενη Παλαιστίνη. Το τι μορφές μπορεί εκάστοτε να πάρει αυτή η εξέγερση εξαρτάται συχνά από το τι περιθώρια έχει αυτή η διαρκής και ανελέητη καταστολή αφήσει για την έκφραση του θυμού, της οργής και την οργάνωση της αντίστασης απέναντι στην αμετάκλητη καταστροφή που βιώνουν κάθε φορά οι καταπιεσμένοι.

Η Χαμάς δεν είναι μια «τρομοκρατική» οργάνωση, καθώς έχει μέχρι τώρα συνδυάσει πολιτικές κοινωνικής στήριξης όλων των πολιορκημένων Παλαιστίνιων στη Λωρίδα της Γάζας με την ένοπλη λαϊκή αντίσταση, ως τη μόνη δυνατή απάντηση στον καθημερινό δολοφονικό όλεθρο που σπέρνει το σιωνιστικό κράτος – τώρα ακόμα πιο έντονα υπό το ακροδεξιό καθεστώς του Νετανιάχου.

Το ερώτημα είναι: μπορεί να υπάρξει ειρήνη στην Παλαιστίνη, **έμπρακτη** αναγνώριση του Παλαιστινιακού κράτους, παύση της εισβολής και ταυτόχρονα αποχώρηση των εποίκων που έχουν καταλάβει (και δεν σταματούν να καταλαμβάνουν) γη και περιουσίες των Παλαιστίνιων; **Είναι δυνατή η ειρήνη στην Παλαιστίνη όσο υπάρχει το σιωνιστικό κράτος;**

Γυρίζοντας λίγο πιο πίσω, είναι σημαντικό να δούμε τι ήταν αυτό που οδήγησε στην σύμπλευση σιωνιστών και ιμπεριαλισμού για την ίδρυση το κράτους του Ισραήλ. Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε ότι η κύρια μορφή του παραδοσιακού, εθνοτικού ρατσισμού (αυτού που έθετε ανέκαθεν τείχη και φραγμούς απέναντι στην όποια άλλη κοινωνική, φυλετική κλπ, ομάδα), που διατρέχει όλες τις ευρωπαϊκές χώρες πολύ πριν την ανάδυση του καπιταλισμού, ήταν πάντα, σύμφωνα και με τον Μ. Φουκώ, ο αντισημιτισμός. Είναι γνωστοί οι διωγμοί, τα πογκρόμ κλπ, από τη Δύση μέχρι τη Ρωσία, που κάποια στιγμή έδωσαν τροφή στο σιωνιστικό κίνημα, για την επιστροφή στη «γη της επαγγελίας» και δεν είναι τυχαίο που ενώ για εκατοντάδες χρόνια οι Εβραίοι ήταν παντού υπό διωγμούς, διακρίσεις κλπ, είναι μόνο με την έλευση του καπιταλισμού που ωριμάζει και συγκροτείται η ιδέα της επιστροφής στη Σιών. Διωγμένοι από χώρα σε χώρα οι Εβραίοι, ιδιαίτερα τα μικροαστικά στρώματα, αναζητούσαν και έλπιζαν να βρουν σ' αυτή τη «γη της επαγγελίας» που φαντασίωναν, το καταφύγιο από τους διωγμούς που υφίσταντο παντού. Και μάλιστα, πολλοί από αυτούς είχαν την εντύπωση ότι θα επέστρεφαν σε μια χώρα άδεια, που περίμενε αυτούς να την κατοικήσουν, συχνά αγνοώντας ότι υπήρχαν πόλεις και χωριά που κατοικούνταν από τον αραβικό πληθυσμό.

Το αποκορύφωμα ήταν, φυσικά, η Σοά, το Ολοκαύτωμα, που έθεσε στην τελική ευθεία την ίδρυση του κράτους του Ισραήλ. Μια στόχευση που ήταν προϊόν, ήδη από τις αρχές του 20ου αιώνα και από το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου (διακήρυξη Μπάλφουρ), της σύμπλευσης των επιδιώξεων, αφενός, της πλειοψηφίας του σιωνιστικού κινήματος (που πλάσαρε τη αντίληψη ότι «οι Εβραίοι είναι πρώτα απ' όλα ένα έθνος, όχι μια θρησκεία και που, επομένως, πρέπει να έχουν και αυτοί ένα δικό τους κράτος») και, αφετέρου, του ιμπεριαλισμού, αρχικά του αγγλικού (με μύριες όσες παλινωδίες) και εν συνεχεία του αμερικάνικου, για τον έλεγχο των αραβικών πληθυσμών στη Μέση Ανατολή. Ήταν πολλοί οι Εβραίοι που ήταν τότε αντίθετοι στην ίδρυση ενός κράτους, υποστηρίζοντας τον αγώνα για το ξεπέραςμα των ρατσιστικών φραγμών στις δυτικές κοινωνίες και είναι, επίσης, πολλοί που επέλεξαν τη μετάβαση στη «γη της επαγγελίας» με την ψευδαίσθηση ότι πάνε σε κοινοτικές μορφές κοινωνικής ζωής, στα κιμπούτς κλπ - με την διάψευση να μην αργήσει να έλθει.

Και από πολλές απόψεις, δεν είναι τυχαίο ότι, στο πλαίσιο των ανταγωνισμών των λεγόμενων «μεγάλων δυνάμεων», η πρώτη που αναγνώρισε το νεοϊδρυθέν, με απόφαση του ΟΗΕ το 1947, κράτος του Ισραήλ, είναι η σταλινική Σοβιετική Ένωση.

Αν και η τότε απόφαση του ΟΗΕ μιλούσε για δύο κράτη, στην πραγματικότητα επιβλήθηκε, με τη στήριξη των ιμπεριαλιστών, το ένα, το σιωνιστικό Ισραήλ. Με τον μαζικό εκτοπισμό των αυτόχθονων πληθυσμών, με την εγκαθίδρυση ενός μόνιμου απαρτχάιντ, με ζώνες αποκλεισμού για μεγάλο μέρος του Παλαιστινιακού πληθυσμού, χωρίς δυνατότητα πρόσβασης, για πολλούς από αυτούς, ούτε καν σε νερό, αποχέτευση κλπ, πόσο μάλλον σε σχολεία, νοσοκομεία κλπ. Με την απάντηση να είναι, στην όποια δικαιολογημένη αντίσταση σ' αυτές τις αβίωτες συνθήκες ζωής, η μαζική εξόντωση αμάχων, παιδιών, γυναικών, ηλικιωμένων. Και με την χρήση, παράλληλα, σε συνεργασία με τις ΗΠΑ, της πιο προηγμένης τεχνολογίας, τόσο για την οργάνωση των μυστικών υπηρεσιών, όσο και για την ανάπτυξη πυρηνικών όπλων, μετατρέποντας το Ισραήλ στο πιο προηγμένο προπύργιο των ιμπεριαλιστικών επιδιώξεων στην περιοχή, οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών (για το Ιράν, το Ιράκ τη Συρία κλπ).

Κάθε κριτική στην δολοφονική πολιτική του Ισραήλ χαρακτηρίζεται ως αντισημιτισμός, ως άρνηση του Ολοκαυτώματος. Με την εργαλειοποίηση αυτού του τελευταίου και την ποικιλότητα εκμετάλλευση της εβραϊκής οδύνης, που ήταν πάντα και παραμένει μια πανανθρώπινη οδύνη. Τη στιγμή που είναι ο ίδιος ο σιωνισμός και οι δολοφονικές του πολιτικές που τροφοδοτούν και αναπαράγουν τον αντισημιτισμό.

Είναι άλλο ο αντισημιτισμός και άλλο ο αντισιωνισμός. Διαμετρικά αντίθετα μεταξύ τους. Γιατί το να είναι κανείς, για παράδειγμα, κάθετα ενάντια στον Νετανιάχου δεν είναι καθόλου επειδή είναι Εβραίος, αλλά επειδή είναι ένας ακροδεξιός, στην υπηρεσία των ΗΠΑ και της ΕΕ, δολοφόνος του Παλαιστινιακού λαού. Και από την άλλη, έχουμε και στην Ελλάδα μερικούς, πολύ γνωστούς και μη

εξαιρετέους, ακροδεξιούς και φασίστες, βαθιά αντισημίτες που, ωστόσο, έχουν σπεύσει να αγκαλιάσουν το σιωνιστικό Ισραήλ στις υπηρεσίες που προσφέρει κατά του νέου εχθρού, του Ισλάμ, για την καθυπόταξη των λαών ης Μέσης Ανατολής κλπ.

Συμπερασματικά, το γεγονός ότι κατασκευάστηκε και υπάρχει «κράτος του Ισραήλ» έχει, μεταξύ πολλών άλλων, την πηγή του στον βαθιά ριζωμένο στις δυτικές κοινωνίες αντισημιτισμό, που παρά την στόχευση, πλέον, στο Ισλάμ και τους ποικίλης προέλευσης πρόσφυγες που ο δυτικός σκοταδο «Διαφωτισμός» πνίγει στη Μεσόγειο, δεν παύει ν' αποτελεί τον βαθύ και διαχρονικό πυρήνα του ρατσισμού της Δύσης.

Και όσο εξακολουθεί να υπάρχει αυτό το κράτος, η ηγετική τάξη του οποίου φαίνεται να έχει «ξεχάσει» όσα οι Εβραίοι υπέστησαν στα ναζιστικά στρατόπεδα (εφαρμόζοντας σήμερα πολλά από αυτά), ειρήνη στην Παλαιστίνη δεν προβλέπεται να υπάρξει.

Και, ειρήνη σημαίνει, Παλαιστίνιοι και Εβραίοι ενωμένοι.

27/10/2023

Θ. Μεγαλοοικονόμου